

KURZ ZÁKLADY PC

TEST Z PRAXE

NULTÁ HODINA

Název: Příběhy ze staré ¹Anglie

Autor: Agatha ²Christie

Nakladatelství: Mladá fronta, 1983

Kapitola 1

V hloučku shromážděném kolem krbu byly skoro samí advokáti nebo aspoň lidé, kteří se o právo zajímají. Byl tam právní poradce Martindale, obhájce Rufus Lord, královský rada, mladý Daniels, který se proslavil v Carstairsově případu, a pár dalších právníků, soudce Cleaver, Lewis od firmy Lewis & Trench a starý doktor Treves. Doktor Treves už byl skoro osmdesátník, a byla to osmdesátka vpravdě zralá a zkušená. Patřil mezi členy proslulé advokátní kanceláře a sám z nich byl ten nejproslulejší. Říkalo se o něm, že nikdo nezná pozadí a kuloáry anglické justice tak dobře jako on. A byl specialista na kriminologii.

Podkapitola 1

Povrchní lidé říkali, že by doktor Treves měl napsat paměti. Doktor Treves na to měl jiný názor. Věděl, že ví příliš mnoho. Ačkoli už dávno neprovozoval praxi, nebylo v Anglii druhého člověka, jehož názory by byly jeho kolegy tak respektovány. Kdykoli se někde ozval jeho slabý, korektní hlas, vždycky se kolem rozhostilo uctivé ticho.

Konverzace se právě točila kolem velice přetřásaného případu, který byl toho dne uzavřen trestním soudem v Old Bailey. Šlo o případ vraždy a obžalovaný byl osvobozen. Zmíněná společnost o celém případě znovu diskutovala a kritizovala jej z odborného hlediska.

Žaloba se dopustila chyby, když se spolehla na jednoho ze svých svědků – Depleach si měl uvědomit, jakou příležitost tím obhajobě poskytuje. Mladý Arthur vytřískal z výpovědi té služby maximum. Bentmore ve své závěrečné řeči opravdu skvěle uvedl všechno do správné perspektivy, ale chyba se stala už předtím – porota tomu děvčeti uvěřila. Členové poroty jsou za všechny peníze – člověk nikdy neví, co spolknou a co ne. Jakmile si ale vezmou něco do hlavy, nikdo už jim to z ní

¹ **Anglie** ([anglicky England](#)) je největší a zdaleka nejlidnatější země [Spojeného království Velké Británie a Severního Irska](#).

² **Agatha Mary Clarissa lady Mallowanová**, rozená **Millerová**, obvykle známá jako **Agatha Christie** (někdy i přechýleně **Christieová**, [15. září 1890](#), [Spojené království](#) – [12. ledna 1976](#), [Spojené království](#)), občas používající pseudonym **Mary Westmacott**, byla [anglická](#) autorka velmi oblíbených kriminálních a detektivních příběhů.

nevytluče. Uvěřili, že jim děvče o tom pácidle říká pravdu, a bylo to hotové. Lékařský nález pro ně byl trochu moc učený. Všechny ty sáhodlouhé termíny a odbornická hantýrka – tihle potrhlí vědátoři jsou zatraceně mizerní svědkové – věčně jen samé pokašlávání a ehm-ehm a nedokážou říct ano či ne na tu nejjednodušší otázku – pořád melou, za jistých okolností nelze vyloučit, že... a podobně.

Všichni postupně vyslovili svůj názor, a poněvadž poznámky byly čím dál křečovitější a nesouvislejší, všem se začalo zdát, že přece jen něco ještě chybí. Jeden po druhém začali pokukovat po doktoru Trevesovi, který dosud do diskuse ničím nepřispěl. Za malou chvíli bylo jasné, že společnost očekává poslední slovo od svého nejváženějšího kolegy.

Doktor Treves seděl hluboko zabořený do křesla a roztržitě si čistil brýle. V tom tichu bylo cosi, co ho přinutilo, že náhle prudce zvedl hlavu.

„Tak co?“ řekl. „Copak byste rádi? Ptali jste se mne na něco?“ Ozval se mladý Lewis.

„Hovořili jsme o Lamornově případu.“

A vyčkávavě se odmlčel.

Podkapitola 2

„Ovšem, ovšem,“ řekl doktor Treves. „Přemýšlel jsem o tom.“ Zavládlo zdvořilé ticho.

„Obávám se však,“ řekl doktor Treves a stále si čistil brýle, „že jsem spíš fantazíroval. Přesně tak – fantazíroval. Což je myslím příznak stárnutí. V mém věku si ale snad člověk může dopřát privilegium nespoutané fantazie, když ho to těší.“

„Jistěže,“ řekl mladý Lewis, ale vypadal poněkud zmateně.

„Nemyslel jsem ani tak na četné právníkové aspekty,“ řekl doktor Treves, „ačkoli jsou zajímavé – neobyčejně zajímavé – a kdyby byl rozsudek dopadl jinak, byly by tu příznivé podmínky pro odvolání. Spíš myslím – ale do toho se teď nechci pouštět. Jak říkám, neuvažoval jsem ani tak o právních aspektech, jako spíš – nu, o lidech zúčastněných na tom případě.“

Všichni vypadali dost překvapeně. O lidech zapletených do případu přemýšleli jen jako o důvěryhodných či méně důvěryhodných svědčích. Nikdo se ani neodvážil uvažovat o tom, zda je obžalovaný vinen či nevinen, jak o tom rozhodl soud.

„O lidských bytostech, rozumíte,“ řekl doktor Treves zamyšleně.

„O lidských bytostech nejrůznějšího druhu a charakteru. O některých mazaných a jiných zas – to většinou – dost hloupých. Ti lidé přišli před soud ze všech možných končin, z Lancashiru, ze Skotska – ten majitel restaurace přišel z Itálie, a ta učitelka odněkud ze Středozápadu. Všechny pochytili a do té věci zapletli, a tak se nakonec všichni jednoho pošmourného listopadového dne octli pohromadě v londýnské soudní síni. Každý přispěl svou malou rolí a všechno to vyvrcholilo hrdelním procesem.“ Odmlčel se a špičkami prstů si jemně poklepával na koleno.

„Mám rád dobré detektivky,“ řekl.

Podkapitola 3

„Jenomže všechny začínají v nepravou chvíli! Začínají vraždou. Vražda je ale konec. Příběh začíná dlouho předtím – někdy dokonce o celá léta dřív – všemi těmi příčinami a událostmi, které svedou jisté lidi na jisté místo v jistou hodinu jistého dne. Vezměte si třeba jen výpověď té služtičky – kdyby jí bylo děvče z kuchyně nepřebralo mládence, nebyla by tak otráveně utekla z místa a nenastoupila u Lamornových a nestala se tak korunní svědkyní obhajoby. Nebo ten Giuseppe Antonelli, který sem na měsíc přijel vystřídat bratra. Jeho bratr je totiž dočista slepý: nebyl by viděl to, co viděly Giuseppovy bystré oči. Kdyby strážník nebyl zakoukaný do kuchařky v čísle 48, nebyl by se na obchůzce opozdil.“ Dobrácky pokýval hlavou:

„Všechno se sbíhá k danému bodu. A pak, když přijde čas – všechno to vyvrcholí. V nulté hodině. Tak je to, všechno se to sbíhá k nulté hodině...“ Opakoval: „Ano, k nulté hodině...“ Maličko se otřásl.

„Vám je zima, pane doktore, pojdte blíž k ohni.“

„Ale ne,“ řekl doktor Treves.

„To jenom na mě sáhla smrt, jak se tak říká. No nic, budu už muset jet domů.“ Vlídne pokývl a pomalu, odměřeně vyšel z místnosti. Chvilí všichni rozpačitě mlčeli a pak královský rada Rufus Lord poznamenal, že chudák starý Treves hodně sešel. Sir William Cleaver řekl:

„Perfektní mozek – opravdu perfektní – ale to víte, léta nikomu nepřidají.“

„A navíc je na tom moc špatně se srdcem,“ řekl Lord., “Slyšel jsem, že mu srdce může vypovědět službu opravdu každým okamžikem.“

Podkapitola 4

„Však on o sebe taky hrozně pečuje,“ řekl mladý Lewis. V té chvíli už doktor Treves opatrně nasedal do svého měkce odpérovaneho daimleru. Zavezl ho k domu na tichém náměstí. Úslužný majordomus mu pomohl svléknout kabát. Doktor Treves se odebral do knihovny, kde v krbu na uhlí hořel oheň. Ložnici měl hned vedle, poněvadž z ohledu na své srdce nikdy nechodil do schodů.

Sedl si k ohni a sáhl po došlé poště. V myšlenkách se stále ještě zabýval představou, kterou načrtl posluchačům v klubu. „Dokonce i teď,“ myslel si doktor Treves, připravuje se právě nějaké drama – nějaká budoucí vražda. Kdybych psal zábavnou historku o krvavých zločinech, mohl bych teď začít staříčkým džentlmenem, který sedí u krbu, otvírá dopisy – a přibližuje se, aniž o tom ví, k nulté hodině...“

Rozřízl obálku a nepřítomně se zahleděl na list papíru, který z ní vytáhl.

Pojednou se výraz jeho tváře změnil. Vrátil se od romantiky do skutečnosti.

„Jeminkote,“ řekl doktor Treves.

„To je věru mrzuté. Tohle mi tedy opravdu zkazilo náladu. Po tolika letech! Změní to všechny moje plány.“

„Otevřete dveře a tu je máte“

Kapitola 2

Muž na nemocniční posteli se trochu zavrtěl a potlačil zasténání. Sestra, která měla na oddělení službu, vstala od stolu a přistoupila k němu. Urovnala mu polštáře a obrátila ho tak, aby se mu leželo pohodlněji.

Angus MacWhirter místo poděkování jen cosi zavrčel. Byl plný trpkosti a vzdoru.

Touhle dobou už to mohl mít za sebou. Pro něho už mohlo být definitivně po všem. Hrom do toho zatraceného, pitomého stromu, který tam na tom skalním útesu rostl! Hrom do těch všetečných milenců, kteří si navzdory chladné zimní noci dali rande přímo na okraji útesu.

Nebýt jich (a toho stromu!) mohl to mít za sebou – skok do hluboké ledové vody, možná i krátký zápas a pak zapomenutí – zbabraný, nanicovatý, zbytečný život mohl být u konce. Kde ale je teď? Leží všem na posměch na nemocniční posteli, má vykloubené rameno a vyhlídku na to, že ho odtáhnou k soudu a budou stíhat pro pokus vzít si vlastní život. Hrom do toho, je to přece jeho život, nebo snad ne? A kdyby se mu to bylo povedlo, byli by ho pochovali se zbožnou úctou jako člověka,

který se pomátl na rozumu. Nesmysl! O žádné pomatenosti nemohla být ani řeč! Spáchat sebevraždu bylo ale to nejlogičtější a nejrozmumnější, co mohl člověk v jeho situaci udělat.

Byl naprosto vyřízený; v jednom kuse klempíroval se zdravím; žena mu utekla s jiným. Byl bez práce, bez peněz, bez chuti do života, bez naděje a věčně nemocný – neměl přece jiné řešení než s tím vším skoncovat.

Podkapitola 5

A teď je tady v téhle směšné šlamastyce. Zanedlouho mu nějaký pokrytecký sudí policejního soudu udělí důtku, protože se zcela rozumně a uváženě pokusil naložit tak, jak pokládal za správné, s něčím, co patří jen“ a jen jemu – s vlastním životem. Zlostně si odfrkl: Zalomcovala jím vlna horečky.

Sestra byla opět u něho.

Byla to mladá, zrzavá žena s vlídnou, ale poněkud bezvýraznou tváří.

- „Bolí vás to moc?“
- „Ne, nebolí.“
- „Dám vám něco pro spaní.“
- „Ať vás ani nenapadne.“
- „Ale –“
- „Myslíte, že nevydržím nějakou tu bolest a trochu toho nedospání?“

Usmála se na něho mile, ale přece jen maličko povzneseně.

„Pan doktor říkal, že vám něco mohu dát.“

„Nezajímá mě, co říkal.“

Přitáhla mu pokrývku a přistrčila mu k ruce sklenici limonády. Řekl trochu zahanbeně: „Promiňte, že jsem na vás byl hrubý.“

„Ale to nic.“

Mrzelo ho, že se jí jeho špatná nálada vůbec nedotkla. Nic takového nemohlo proniknout profesionálním brněním shovívavé lhostejnosti. Pro ni byl pouze pacient – vůbec ne muž.

Řekl:

„Co se mi do toho pletli – hrome, co se mi do toho pletli...“ Řekla káravě:

„Ale, to od vás není pěkné.“

„Pěkné?“ zeptal se.

„Pěkné? Kristepane!“

Řekla klidně: „Ráno vám bude líp.“

Polkl.

„Ach vy sestry. Vy sestry. Nemáte kousek srdce v těle – abyste věděla!“

„Víme, co vám nejlíp prospěje.“

„To mě právě tak štvě! Na vás. Na tomhle špitále. Na celém světě! V jednom kuse se do něčeho pletete! Víte, co druhým lidem nejvíc prospěje. Vy jo. Chtěl jsem se zabít. To přece víte, ne?“

Přikývla.

Podkapitola 6

„Nikommu jinému do toho nic nebylo, jestli z té zatracené skály skočím nebo ne. Chtěl jsem se životem skoncovat jednou provždycky. Byl jsem úplně vyřízený!“

Slabounce mlaskla. Chtěla tím vyjádřit jakýsi neurčitý soucit. Byl pacient. Dovolila mu, aby si ulevil, zbavil se přetlaku.

„Proč bych se nemohl zabít, když chci?“ zeptal se. Na to mu odpověděla zcela vážně.

„Poněvadž je to špatné.“

„A co je na tom špatného?“

Pochybovačně se na něho podívala. Její vírou to neotráslo, ale chyběla jí slova, jimiž by svou reakci vysvětlila.

- „Víte – já myslím – že to je hanebné, když se člověk sám zabije. Musíte žít dál, ať se vám to líbí nebo ne.“
- „A proč jako?“
- „No – člověk přece musí brát ohled na druhé lidi, ne?“
- „V mém případě tohle neplatí. Má smrt nemůže nikomu na světě nijak vadit.“
- „Vy nemáte žádné příbuzné? Matku, sestry – nikoho?“
- „Ne. Měl jsem kdysi ženu, ale ta mi utekla – a udělala moc dobře. Viděla, že to se mnou k ničemu nevede.“
- „Jistě ale máte nějaké přátele?“
- „Nemám. Já si na žádné kamarádšofty zrovna moc nepotrpím. Podívejte, sestro, něco vám řeknu. Býval jsem kdysi docela šťastný chlápek. Měl jsem dobrou práci a hezkou ženu. Pak jsem měl autohavariku. Můj šéf to auto řídil a já v něm seděl. Chtěl, abych mu dosvědčil, že ve chvíli, kdy k té havárce došlo, nejel víc jak šedesátkou. A to nebylo pravda. Jel skoro stovkou. Nikoho nezabil, nic takového, jenom se chtěl posichrovat před lidmi od pojišťovny. No a já mu to nedosvědčil. Byla by to lež. A já nelžu.“
- „Podle mne jste jednal správně. Naprosto správně.“
- „Tak to vidíte! Jenže tahle paličatost mě stála místo. Šéfa to namíchlo. Postaral se, abych nikde žádný flek nesehnal. Mou ženu přestalo bavit koukat na mě, jak se jen pořád potloukám a nemám do čeho píchnout. Vzala mi roha s chlápem, co kdysi býval můj přítel. Uměl máknout a někam to v životě dotáhnul. Já se jen poflakoval a šlo to se mnou z kopce. Taky jsem se dal trochu na pití a to mi při shánění práce dvakrát nepomohlo. Nakonec jsem šel dělat nosiče – jenomže při tom jsem si strhnul pajšl – doktor mi řekl, že už ze mne nikdy žádný velký silák nebude. Tak nač teda žít? Nejjednodušší a nejpoctivější bylo udělat s tím vším krátký proces. Co jsem měl z takového života já nebo někdo jiný?“

Sestřička řekla tiše:

„To vy nemůžete vědět.“

Podkapitola 7

Dal se do smíchu. Ted už měl lepší náladu. Její naivní umíněnost ho bavila.

Milá slečno, co ze mě kdo má?“ Řekla zmateně:

„To nemůžete vědět. Možná že – jednou –“

„Jednou? Žádné jednou nebude. Příště to provedu perfektně.“ Rezolutně zavrtěla hlavou.

„Ale kde,“ řekla.

„Teď už se nezabijete.“

„A proč ne?“

„To oni nikdy nedělají.“

Zíral na ni. ‚To oni nikdy nedělají.‘ Prostě ho zařadila mezi kandidáty sebevraždy. Už otvíral ústa k energickému protestu, ale vrozená poctivost ho náhle zarazila. Dokázal by to udělat znova? Opravdu o tom uvažuje? Pojednou věděl, že už to neudělá. Nikdy a z žádného důvodu. Pravá příčina možná byla v tom, co mu prozradila z praktické zkušenosti. Sebevrazi to podruhé neudělají. Cítil ale stále větší odhodlání donutit ji aspoň k ústupku z pozic morálky.

„Rozhodně ale mám právo naložit se svým životem, jak chci.“

„Ne – to tedy nemáte.“

„Ale proč ne, milá slečno – proč ne?“

Začervenala se. Pohrávala si s malým zlatým křížkem, který jí visel na krku, a pak řekla:

„Tomu vy nerozumíte. Bůh by vás mohl potřebovat.“ Překvapeně na ni zíral. Neměl v úmyslu jí tu dětinskou víru vyvracet. Řekl posměšně:

„To jako třeba že jednoho krásného dne zastavím nějakého splašeného koně a zachráním před smrtí nějaké zlatovlasé děťátko – jo? Tak jste to myslela?“

Zavrtěla hlavou. Pokusila se vášnivě vyjádřit to, co měla tak živě na mysli a tak rozpačitě na jazyku:

„Možná že jen tím, že někde budete – ne že něco uděláte – jen tím, že budete v jistou dobu na jistém místě – ne, nedokážu vám přesně říct, jak to myslím, ale možná, že jen půjdete – půjdete jen jednoho dne po ulici, a už tím vykonáte něco hrozně důležitého – ani možná nebudete vědět co.“

Zrzavá sestřička pocházela ze západního pobřeží ³Skotska a někteří členové její rodiny mívali vidění.

Možná že mlhavě viděla siluetu člověka, který jedné zářijové noci kráčí po silnici a zachrání tím lidskou bytost před strašlivou smrtí.

Kapitola 3

V místnosti byla jen jediná osoba a nebylo slyšet nic než skřipci jejího pera, jak psala na papír jeden řádek za druhým. Nebyl tam nikdo, kdo by napsaná slova mohl číst. Kdyby tam však někdo takový byl, stěžl by uvěřil svým očím. Poněvadž napsaný text byl jasný, pečlivě připravený plán vraždy. Jsou chvíle, kdy tělo si je vědomo, že je kontroluje rozum – kdy se poslušně sklání před čímsi neznámým, co řídí jeho činy. Bývají ale také i jiné chvíle, kdy si rozum uvědomuje, že tělo mu patří, že je ovládá, a využívá k dosažení svého cíle. Tentokrát šlo o ten druhý případ. Sedící a píšící postava ztělesňovala rozum, chladnokrevnou a ovládanou inteligenci. A ten rozum měl jedinou myšlenku a jediný cíl – zničit jiného člověka. K dosažení tohoto cíle si puntičkářsky vypracoval písemné schéma. Počítal v něm s každou eventualitou, s každou možností. Celá věc byla neuvěřitelně snadná. Schéma – jako všechna dobrá schémata – nebylo absolutně uzavřené a neměnné. V některých bodech v něm figurovala alternativní řešení. A nejen to – poněvadž šlo o inteligentní mozek, bylo mu jasné, že si

³ Skotsko ([skotsky](#) a [anglicky](#) Scotland, [skotskou gaelštinou](#) Alba) je jednou ze čtyř [zemí konstituční monarchie Spojeného království Velké Británie a Severního Irsku](#), která se nachází v severní části ostrova [Velká Británie](#)

musí ponechat rozumnou toleranci pro nepředvídané okolnosti. Hlavní rysy však byly jasné a neobyčejně důkladně prověřené. Čas, místo, způsob, oběť.

Postava zvedla hlavu. Vzala popsané listy do ruky a pečlivě si je pročetla. Ano, bylo to jasné, nad slunce jasnější. Vážnou tvář přelétl úsměv, a nebyl to úsměv zcela přičetný. Postava se zhluboka nadechla.

Podkapitola 8

A poněvadž člověk byl stvořen k obrazu svého Stvořitele, tohle byl nanejvýš hrůzný paskvil na tvůrčovu radost. Ano, všechno bylo naplánováno – každá reakce předpovězena a vzata v úvahu, u každého ze zúčastněných bylo počítáno s dobrými i špatnými vlastnostmi, a ty pak byly uvedeny do souladu s jediným zlovolným projektem. Jen jedna věc pořád ještě chyběla...

Postava s úsměvem připojila datum – zářijové datum. Pak se dala do smíchu, roztrhala papíry na kousky, které hodila do plamenů krbu na druhém konci místnosti. Nic při tom nezanedbala, kousky papíru shořely a rozpadly se do posledního. Plán teď existoval jen v mozku svého tvůrce.

Vrchní policejní inspektor Battle seděl u stolu a snídal. Sveřepě povystrčil bradu a pomalu a pozorně pročítal dopis, který mu uplakaná manželka právě podala. Z jeho tváře se nedaly uhodnout žádné pocity, byla bezvýrazná jako vždy a připomínala tvář vyřezanou ze dřeva. Svou seriózností a neměnností dokonce jistým způsobem vzbuzovala respekt. Inspektor Battle nikdy nehýřil obzvláštním důvtipem, rozhodně na něm nebylo nic, co by oslňovalo, ale měl jakési jiné, stejně působivé kvality, i když bylo těžké je definovat.

„Nemohu tomu vůbec věřit,“ štkala paní Battleová.

„Naše Sylvia!“

Kapitola 4

Sylvia byla nejmladší z jejich pěti dětí. Bylo jí šestnáct a chodila do školy poblíž Maistonu.

Dopis přišel od slečny Amphreyové, ředitelky zmíněné školy. Byl to srozumitelný, vlídný a mimořádně taktní dopis. Stálo v něm černé na bílém, že vedení školy už jistý čas znepokojovala řada drobných krádeží; teď se však celá věc konečně vysvětlila, Sylvia Battleová se přiznala a slečna Amphreyová by byla ráda, kdyby ji pan Battle s paní Battleovou mohli při nejbližší příležitosti navštívit, aby si pohovořili o ‚vzniklé situaci‘.

Inspektor složil dopis, strčil jej do kapsy a řekl: „Nech to na mně, Mary.“

Vstal, obešel stůl, popleskal ženu po tváři a řekl: „Netrap se kvůli tomu, miláčku, to všechno bude zas v pořádku.“ Odešel z pokoje a zůstala tam po něm jen útěcha a ujištění, že si tu věc bere na starost.

Odpoledne inspektor Battle strnule seděl v křesle v moderně a osobitě zařízeném salónku slečny Amphreyové. Veliké ztuhlé ruce si položil na kolena, hleděl na slečnu Amphreyovou a víc než kdy jindy se snažil vypadat jako stoprocentní policajt. Slečna Amphreyová byla neobyčejně úspěšná učitelka. Byla to osobnost – skutečná osobnost, zastávala osvícené a nejmodernější názory a kombinovala disciplínu s módními teoriemi o právu na sebeurčení.

Salónek měla zařízený v reprezentativním stylu své školy. Všechno mělo studenou barvu ovesné mouky, stály tam veliké vázy plné narcisů a květináče s tulipány a hyacinty. Jedna či dvě kopie antických řeckých soch, dvě odvážné moderní plastiky, na zdech obrazy dvou italských naivistů. Uprostřed toho všeho seděla slečna Amphreyová v tmavomodrých šatech, s horlivou tvářou připomínající svědomitého chřta a světle modrýma očima, které za silnými skly brýlí vypadaly neobyčejně vážně.

Podkapitola 9

„Důležité je,“ říkala jasným, příjemně modulovaným hlasem, „abychom zvolili nejhodnější postup. Musíme myslet především na to děvče, pane Battle. Především na Sylvii! To je teď nejdůležitější – opravdu nejdůležitější – bychom jí nezpůsobili nějaké psychické trauma, které by ji na celý život poznamenalo. Nesmíme ji nutit, aby na sebe vzala břemeno té viny – výtky musíme formulovat velice opatrně, neobejdeme-li se bez nich vůbec. Musíme přijít na to, jaký důvod se za těmi drobnými zlodějnicemi skrývá. Možná že jde o komplex méněcennosti. Není příliš sportovně založená, chápete – jde možná o pochybnou snahu blýsknout se v jiné oblasti – o touhu prosadit své já. Musíme být vskutku nesmírně opatrní. Proto jsem také chtěla mluvit s vámi nejdřív o samotě – požádat vás, abyste byl k Sylvii maximálně ohleduplný. Znova opakuji, že je velice důležité, abychom zjistili skrytý motiv.“

Kapitola 5

„Proto jsem také tady, slečno Amphreyová,“ řekl inspektor Battle. Hlas měl klidný, tvářil se nevzrušeně a zkoumavě si ředitelku prohlížel.

„Chovala jsem se k ní opravdu shovívavě,“ řekla slečna Amphreyová.

Battle odpověděl lakonicky:

„To je od vás pěkné, madame.“

„Víte, já mám tyhle mladé dušinky skutečně ráda a rozumím jim.“

Battle neodpověděl přímo. Řekl:

„Jestli je to možné, tak bych teď rád tu naši holku viděl, slečno Amphreyová.“

Ještě jednou ho důrazně napomenula, aby byl opatrný – aby se neukvapoval – a neznepřátelil si dítě, které se právě začíná rozvíjet v ženu.

Inspektor Battle na sobě nedal znát sebemenší netrpělivost. Vypadal jen poněkud zklamaně.

Nakonec ho vzala do své pracovny. Na chodbách potkali několik děvčat. Zůstaly uctivě stát, ale v očích jim hrála zvědavost. Slečna Amphreyová uvedla Battlea do malé místnosti, která už tak nezaváněla vyhraněnou osobností jako salónek v přízemí, řekla mu, že za ním Sylvii pošle, a hodlala odejít. Battle ji zastavil v okamžiku, kdy už byla u dveří.

„Vteřinku, madame. Jak jste přišli na to, že za ty – no, za ty ztráty... je odpovědná Sylvia?“

„Užívám psychologických metod, pane Battle.“ Slečna Amphreyová to řekla důstojně.

„Psychologických metod? Hm. A co takhle důkaz, slečno Amphreyová?“

„Ovšem – rozumím vám přesně, pane Battle – vy uvažujete tímhle způsobem. Ozvala se ve vás vaše – vaše profese. Psychologie se však v kriminalistice už také začíná uznávat. Ujišťuji vás, že nedošlo k žádnému omylu – Sylvia se ke všemu dobrovolně přiznala.“ Battle přikývl.

„Jistě – já vím. Ptal jsem se jen, jak jste přišli na to, že to dělá právě ona.“

„No prostě – pane Battle – děvčatům se začaly ztrácet věci ze skříněk stále častěji. Svolala jsem si celou školu a pověděla jsem jim fakta. Zároveň jsem nenápadně studovala jejich obličej. Sylvia se tvářila tak, že mi to bylo hned nápadné. Provinile – a zmateně. Okamžitě jsem věděla, kdo to dělá. Nechtěla jsem ji usvědčovat z viny, ale přimět ji, aby se přiznala sama. Podrobila jsem ji takové malé zkoušce – šlo o asociace na slova.“ Battle přikývl na znamení, že rozumí.

„A dítě se nakonec ke všemu přiznalo.“ Sylviiin otec řekl: „Rozumím.“

Podkapitola 10

Slečna Amphreyová ještě chvíli váhala a pak odešla. Když se dveře znova otevřely, stál Battle u okna a díval se ven. Pomalu se otočil a podíval se na dceru.

Sylvia stála ve dveřích, které za sebou právě zavřela. Bylo to vysoké, tmavovlasé, hranaté děvče. Na zamračené tváři měla stopy po slzách. Řekla spíš bojácně než vzdorovitě: „Tak jsem tu.“

Battle se na ni chvíli zamyšleně díval. Pak si povzdechl.

„Neměl jsem tě sem vůbec posílat,“ řekl.

„Ta ženská je cvok.“ Sylvii to natolik překvapilo, že zapomněla na své vlastní problémy.

„Myslíš slečnu Amphreyovou? Ale ne – ona je moc fajn. Všichni ji tu máme rádi.“

„Hm,“ řekl Battle.

„Tak asi není úplný cvok, když ty své ideje takhle dobře prodává. Meadway ale stejně není pro tebe to pravé místo – ačkoli vlastně nevím – tohle se totiž mohlo stát kdekoli.“

Sylvia sepjala ruce, sklopila oči a řekla: „Je mi – je mi to líto, tati. Opravdu líto.“

„To je správné,“ řekl Battle stroze.

„Pojď sem.“ Pomalu a neochotně přešla místnost a přistoupila k němu. Velkou, hranatou rukou ji vzal za bradu a upřeně se jí podíval do tváře.

„Už sis kvůli tomu pěkně užila, vid’?“ řekl laskavě. Slzy jí vhrkly do očí. Battle řekl pomalu:

„Rozuměj mi, Sylvie, hned jsem věděl, že za tím něco je. Většina i lidí má nějakou tu slabost. Obvykle je to dost jednoduché. Člověk totiž vidí, když je dítě lakomé, špatně naložené, nebo když se projevuje jako tyran. Ty jsi byla vždycky takové tiché hodné dítě, vždycky sis dala říct – nikdy s tebou nebyly žádné potíže – až mi to občas dělalo starosti. Když totiž někde existuje nějaký neviditelný kaz, při první zatěžkávací zkoušce to vyjde najevo a výrobek neobstojí.“

„Jako já!“ řekla Sylvia.

Kapitola 6

„Ano, jako ty. Pod tlakem v tobě něco puklo – a setsakramentsky divným způsobem. Tak podivným, že jsem se s něčím podobným ještě nikdy nesetkal.“ Děvče řeklo s náhlým opovržením: „Co vím, tak se zloději ses přece setkával dost často!“

„Jistěže – vím o nich všechno. A proto taky, holčičko – ne proto, že jsem tvůj táta (otcové toho o svých dětech moc nevědí) – ale proto, že jsem policajt, vím docela jistě, že nejsi žádná zlodějka. Nikdy jsi jim tu neukradla ani špendlík. Existují dva druhy zlodějů: jedni podlehnou náhlému a neodolatelnému pokušení – (to se ale stává hrozně zřídka – až překvapuje, jakému pokušení dokáže normální poctivý člověk vzdorovat) – kdežto ti druzí si berou, co jim nepatří, a pokládají to za samozřejmost. Ty nepatříš ani k těm prvním, ani k těm druhým. Nejsi zlodějka. Jsi lhářka – ale ne obyčejná lhářka.“

„Já ale...“ spustila Sylvia. Skočil jí do řeči:

„Nemám pravdu? Samozřejmě že mám – vím to. Kdysi existovala jedna svěřice – nosovala chudákům chleba. Manželovi se to nelíbilo. Potkal ji a zeptal se jí, co to má v košíku. Ztratila nervy a řekla mu, že jsou to růže. Odklopil víko koše a ty růže tam opravdu byly – stal se zázrak! Jenže ty kdybys byla Alžběta a vyšla si s košem růží a potkal by tě manžel a zeptal se, co to máš – ty bys ztratila nervy a řekla bys: „Chleba.“ Odmlčel se a pak řekl vlídně: „Tak to přece bylo – vid’?“

Následovala dlouhá pauza a pak dívka pojednou sklopila hlavu. Battle řekl:

„Tak mi to přece pověz, děvče. Co se tu vlastně stalo?“

„Svolala si nás všechny nahoru a měla k nám projev. Viděla jsem, jak ze mne nespouští oči, a bylo mi jasné, že si myslí, že jsem to udělala já! Cítila jsem, jak rudnu, a viděla jsem, jak po mně některé holky pokukují. Bylo to hrozné. A pak po mně začaly koukat i ty ostatní a šeptaly si v koutech. Nejspíš si to o mně myslely všechny. A pak mě jednou večer Ampka ještě s několika ostatními pozvala sem nahoru a hrály jsme jednu takovou slovní hru – ona říkala slova a my jsme jí odpovídaly –“

Battle rozmrzele zabručel.

Podkapitola 11

„A já už věděla, co to znamená – a – byla jsem jak omráčená. Snažila jsem se neříct to pravé slovo – pokoušela jsem se myslet na něco docela jiného – třeba na veveryky nebo na kytky – ale Ampka mě hlídala očima jako nebozezy – znáš to, jako když mě provrtává. No a pak – bylo to pořád horší a horší, až jednoho dne se mnou Ampka začala mluvit docela mile a s takovým porozuměním – a – já jsem se sesypala a řekla jsem, že jsem to udělala – a nevíš, tati, jak se mi ulevilo!“ Battle si hladil bradu. „Já vím.“

„Chápeš to?“

Kapitola 7

„Ne, Sylvie, nechápu, poněvadž jsem z docela jiného těsta. Kdyby se mě někdo pokoušel nutit, abych řekl, že jsem udělal něco, co jsem neudělal, pravděpodobně bych mu dal rovnou jednu do zubů. Víím ale, jak k tomu v tvém případě došlo, a ta tvá Ampka, co má oči jak nebozez, předvedla názorný příklad popleteného psychologizování, jaký se dá čekat od každého nedopečeného zastávce špatně pochopených teorií. Teď nejdřív musíme tohle klubko nesmyslů rozmotat. Kde je slečna Amphreyová?“ Slečna Amphreyová se taktně zdržovala nablízku. Soucitný úsměv jí však zmrzl na tváři, když inspektor Battle bez obalu řekl: „V zájmu ospravedlnění své dcery vás musím požádat, abyste o vyšetření krádeží požádala místní policii.“

„Sylvia ale sama, pane Battle –“

„Sylvia se tu nikdy nedotkla jediné věci, která jí nepatří.“

„Přirozeně chápu, že jako otec...“

Podkapitola 12

„Nemluvím jako otec, ale jako policista. Požádejte policii, ať se toho ujme. Budou diskrétní. Ty věci najdete někde poschovávané a předpokládám, že na nich bude pěkná sbírka otisků prstů. Drobní zlodějící rukavice nenosí. Dceru si odvezu s sebou hned teď. Jestliže policie zjistí důkaz – skutečný důkaz – který ji z těch krádeží usvědčí – dostaví se před soud a přijme rozsudek. Z toho ale nemám obavy.“

Po nějakých pěti minutách vyjžděl už z brány školy a Sylvia seděla ve voze po jeho boku. Zeptal se:

„Co je zač taková ta kudrnatá blondýnka s růžovými tvářemi? Ta, co má ty modré oči tak daleko od sebe a na bradě nějaké ⁴vimrle? Potkal jsem ji na chodbě.“

⁴ Uher, nežit, projev akné

„To byla myslím Olivie Parsonsová.“

„Nepřekvapilo by mě, kdyby to byla ona.“

„Zdála se ti vyjukaná?“

„To ne, spíš nafoukaná. Takový klidný, sebejistý pohled jsem viděl na komisařství stokrát. Vsadil bych se o pěkné prachy, že ty krádeže tu páchá ona – od té ale ať nečekají, že se jim přizná – od té ne!“

Sylvia si povzdechla: „Mám pocit, jako když se probouzím ze zlého snu. Moc mě to mrzí, tati, opravdu moc. Jak jsem mohla být tak vyloženě hloupá? Je mi z toho ze všeho nanic.“

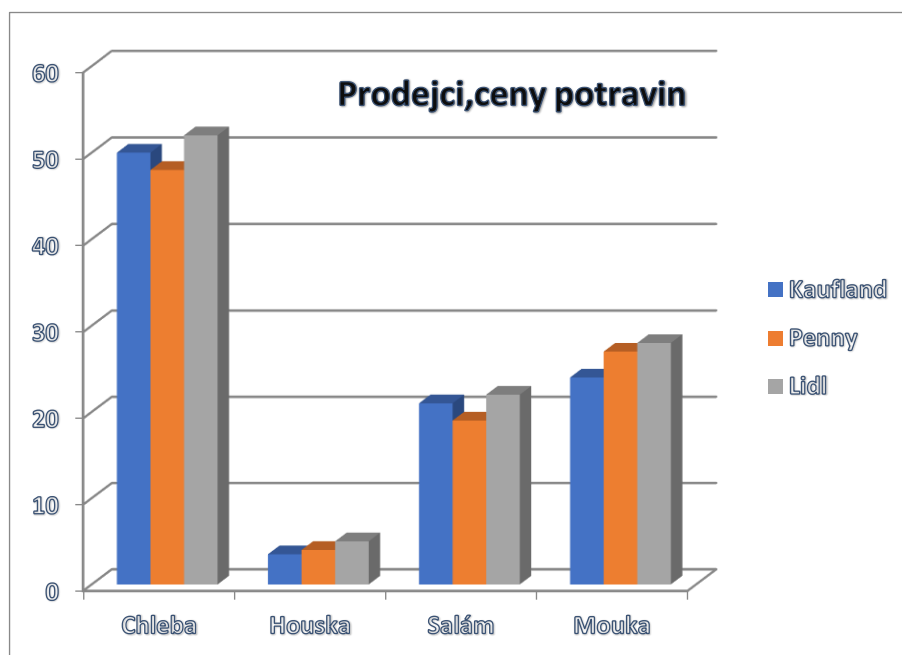
„Nemysli už na to,“ řekl inspektor Battle. Pustil jednou rukou volant, poplácal ji po rameni a pronesl jednu ze svých oblíbených banálních frází: „A netrap se kvůli tomu. Takové věci jsou na nás seslány, aby nás zkoušely. Věř mi – jen proto, aby nás zkoušely. Já si to aspoň myslím. Nevím, jaký jiný smysl by měly...“

Kapitola 8 TABULKY

Podkapitola Práce s tabulkou WORD součty

	Kaufland	Penny	Lidl	Nejnižší cena
Chleba	50	48	52	48
Houska	3,5	4	5	3,5
Salám	21	19	22	19
Mouka	24	27	28	24
Kuře	79	69	74	69
Sýr	28	24	25	24
Součet	205,5	191	206	187,5

Podkapitola Práce s tabulkou WORD grafy

Kapitola 9 OBSAH DOKUMENTU

Obsah

Kapitola 1	1
Podkapitola 1	1
Podkapitola 2	2
Podkapitola 3	2
Podkapitola 4	3
Kapitola 2	3
Podkapitola 5	4
Podkapitola 6	5
Podkapitola 7	5
Kapitola 3	6
Podkapitola 8	7
Kapitola 4	7
Podkapitola 9	8
Kapitola 5	8
Podkapitola 10	9
Kapitola 6	9
Podkapitola 11	10
Kapitola 7	10
Podkapitola 12	10
Kapitola 8 TABULKY	12
Kapitola 9 OBSAH DOKUMENTU	12